

han, selv om den foreslaaede Lov udkommer netop saaledes affattet, som den her foreligger i Præris godt vil kunne fortolke den saaledes, at han ikke vil kunne komme i Forlegenhed i noget af de Tilfælde, som han berørte. Saa Henseende støtter jeg mig navnlig til den Omstændighed, at lignende Lovbestemmelser jo nu have været gjældende og anvendte i Kjøbenhavn i over 6 Aar, uden at der, saavidt mig bekendt — og jeg har dog ikke saa lidet Kendskab til Politipersonalet her og til dets Virksomhed — fra Politiets Side er kommet mig Noget for Dre om, at der skulde være nogensomhelst Hindring tilstede for at anholde de Personer, som kvalificere sig til at anholdes, medens det omvendt heller ikke er mig bekendt, at der er fremkommet Noget fra Befolkningens Side, som kunde tyde paa, at den kjøbenhavnske Lov indeholder strengere Bestemmelser om Anholdelsen end saadanne, der fra Befolkningens Standpunkt ere tilhørlige. Flere af de Tilfælde, som det ærede Medlem berørte, vare saadanne, som ganske vist vilde kunne finde en fyldestgjørende Afgjørelse ogsaa i Genhold til nærværende Lovforslag, saaledes som det er affattet. Naar en Politibetjent i sin Jurisdiktion træffer en lurvet klædt Person, som han tror er en Løsgænger, saa er der i denne Persons ydre Fremtræden jo Omstændigheder tilstede, som gjøre, at han har Grund til at mistænke ham for at være Løsgænger, og Betjenten kan altsaa da sige til ham: „Følg med mig, forat det kan blive afgjort, om Du skal anholdes eller ikke“. Naar en større Forbrydelse begaas, og Dommeren ikke veed, imod hvem han skal rette Sagen, retter han den jo ofte imod Personer, som senere vise sig at være fuldkomment uskyldige, og imod hvem der altsaa ikke har været nogensomhelst Grund til at rette en Undersøgelse; men i det Dialekt, da Dommeren tager vedkommende Person fat for at rette Undersøgelsen imod ham, maa der jo være en Grund tilstede, som gjør, at han retter Undersøgelsen netop imod ham, og der maa altsaa være, om end ikke en senere bevistlig Mistanke, saa dog saadanne Omstændigheder tilstede, som gjøre, at Dommeren fin-

der Anledning til at rette Undersøgelsen imod den paagjældende Person. Jeg tror saaledes ikke, at nogen Dommer — og navnlig da ikke en Dommer med den bekyndte Konduite som min ærede Kollega — vil komme i Forlegenhed med den omhandlede Bestemmelse, og jeg mener, at han vil kunne udøve sin Politimyndighed med den samme Styrke som tidligere, hvad enten Lovforslaget forandres i det paagjældende Punkt eller bliver, som det her foreligger.

Brock: Jeg kan ikke negte, at jeg fuldkommen deler den Anskuelse, som nu blev udtalt af den ærede sidste Taler, at det ærede Medlem her skraas overfor (Drenbøll) aldrig vilde føle sig generet i sin praktiske Virksomhed af § 8. Denne Paragraf er, som det ærede Thing jo gjentagende har hørt, ordret overensstemmende med den tilsvarende Paragraf i Kjøbenhavns Politilov, og ligesom Kjøbenhavns Politii, idet det har brugt Konduite, ikke har følt sig generet ved denne Bestemmelse, saaledes vil heller ikke en dygtig Politimester paa Landet, der naturligvis ogsaa bruger sin Konduite, føle sig generet derved. Jeg kan heller ikke nægte, at det forekommer mig, at den ærede Landsthingsmand virkelig stillede Ordene noget skarpt. Det ærede Medlem holdt sig væsentlig til to Ting. Det ærede Medlem mente, at efter § 8, første Afdeling, vilde man ikke være berettiget til at gaa videre med sine Spørgsmaal end til at spørge om Navn og Bopæl, og at, naar den Paagjældende ikke nægtebe at svare derpaa, kunde man ikke anholde ham, medmindre man havde ham mistænkt for en Forbrydelse. Jeg vil nu forudsætte, at en Politibetjent — Retten til at anholde er jo given enhver ved Politiet Ansæt — mødte en Person, til hvem han vel ikke kunde have en streng juridisk Mistanke, men ved hvem der dog var Noget, der berettigede til at tro, at han kunde have gjort sig skyldig i en Forbrydelse eller Forseelse — 1ste Affnit af Loven gjælder som bemærket begge Dele. Han spørger ham da om Navn og Bopæl, og han svarer derpaa. Men nu spørger han videre;